

COARNELE CAPREI

După mai multe recunoașteri prin Vilcelul cu Fereastra și Canionul Ciorînga, într-o dimineață de iunie urcam pe firul Padinei lui Călineț, remarcînd o creastă alpină, fără nume. Încă nu fusese urcată de om. Am hotărît să facem primii cunoștință cu ea și ne-am echipat de ascensiune. Două lungimi de coardă ne-au condus pe creștetul celui dintîi pinten, față în față cu primul obstacol serios, un perete vertical de aproximativ cincisprezece metri.

Am coborît în rapel și am revenit după două săptămîni, încărcăți cu „materiale tehnice”.

Totul se petrecea, ca de obicei, în fiecare sîmbătă seara: același urcuș pe întuneric, mulți licurici pe cărarea de sub Malul Galben, apoi o fermecătoare noapte la Cabana Ascunsă, cu ușa întredeschisă și aerul parfumat de aroma rășinii. Dimineața următoare ne-a primit însă în prag cu cer pîcios, nori în formă de pești și vederea Păpușii scäldate într-o lumină galbenă mohorîtă, vestind apropierea ploii.

Împreună cu Puiu și Mircan am pornit fără tragere de inimă, am coborît Scara de Fier și am urcat pe firul padinei, pînă sub creasta botezată de noi „Creasta Coarnelor Caprei”. Primele două lungimi de coardă străbat o muchie îngustă și o fisură de stîncă uscată și plăcută cățărării, sfîrșind pe vîrful pintelului atins în precedenta încercare.

Ne aflăm sub un perete vertical de aproximativ cincisprezece metri, ușor umflat și neted la bază. Primul piton intră doar trei centimetri, apoi se îndoiaie, al doilea pătrunde adînc, lăsînd în schimb să apară o crăpătură proaspătă, însoțită de ușoare trosnete. În fața începutului puțin încurajator, ani pierdut multă vreme în căutarea altor posibilități. Singura soluție părea o fisură orizontală, aflată însă mult mai sus decît puteam ajunge cu mîna întinsă.

Atunci, prietenul meu a propus o piramidă. A părăsit vîrful țancului urcînd la mine, s-a proptit zdravăn pe picioare, a apucat carabiniera primului piton cu ambele mîini și s-a transformat în scară vie. Eu m-am cățarat pe spatele său, am călcat pe ultima treaptă, adică pe capul bravului secund și... de acum la treabă !

În cîteva minute aveam la dispoziție, înfipte în crăpătura orizontală, două pitoane solide și două carabiniere. Urma să trag firele frînghie și să rămîn suspendat în nodul de la piept. Însă Puiu, o dată cu carabiniera de dedesubt, apucase din greșeală și firele frînghie. Eu trăgeam din răspuțeri, grăbit să nu pierd minute prețioase, scara gemea și se văicărea, nereușind să-mi explice motivul pentru care frîn-ghia avea frecare atît de mare. Abia cînd am reușit să obțin cele cîteva palme de cînepă, să le agăț în carabiniere și să părăsesc piramida, am observat că firele corzii aveau pete de sînge și degetele tovarășului de echipă primiseră o rană adîncă.

Peretele de cincisprezece metri sfîrșește cu un horn puțin adînc și vertical, în care s-au înfipt cu sunet de bondar alte șase pitoane. Apoi am coborît în rapeluri, goniți de ploaia repede, și am alergat spre Scara de Fier.

În duminica următoare, cerul devenise prietenos și limpede. Am revenit pe creasta noastră, depășind cu ușurință peretele vertical, datorită corzii care atîrna de la ultima încercare. Am aflat deasupra o creastă scurtă și ușoară, apoi ne-am văzut opriți de următorul obstacol vertical, brăzdat de o fisură în zigzag, prilej de cățărare liberă și încîntătoare.

Drumul nostru continua să urce fără grabă, iai noi pierdusem șirul lungimilor de coardă. Ziua era călduță și mulțumirea deplină. Aproape de miezul zilei atacam ultimele trei metereze de stîncă. Primul perete se ocolește prin stînga, unde pitonul indică traversarea obligatorie pe după muchia masivă, către adîncitura unui horn larg. Depășirea celui de al doilea zid se face, de asemenea, prin stînga, escaladînd muchia unei lespezi rezemate de creastă. Apoi am sosit sub ultimul umăr, descoperind o trecere prin dreapta, în hornul unde au rămas alte șase pitoane.

Oboseala începea să-și spună cuvîntul.

Creștele înconjurătoare rămăseseră dedesubt, jnepenișul Amvonului se lăsase la nivelul nostru, vîrful era aproape. Am pornit să ne cățărăm toți trei odată, trăgînd după noi corzile acum nefolositoare. Peste cîteva minute atingeam punctul culminant al ascensiunii, reprezentat printr-unul din cele două „coarne ale caprei”, stînci gemene, înconjurate cu rododendron, jnepeni și riuri de grohotiș mărunt.

Ne-am așezat obosiți pe iarba uscată a vîrfului, îmbățați de sentimentul nedefinit al celor care sosesc primii, veniți pe un drum nou și minunat, avînd răgazul popasului netulburat de apropierea întunericului sau vremii rele.